En norsk präst möter kalifen

En norsk katolsk präst, Kjell Arild Pollestad, var en av de kristna dignitärer som nyligen träffade Ahmadiyyas överhuvud. Efteråt skrev han en kort sammanställning av händelsen som publicerades i den norska tidningen "Stavanger Aftenblad, 13 september 1986". Här följer ett sammandrag:

För någon tid sedan träffade jag en äkta kalif, ett religiöst överhuvud för islams Ahmadiyyaförsamling. Den grundades av den Utlovade Messias, ty Ahmadiyyarörelsens anhängare tror att Messias redan kommit i och med hadrat Mirza Ghulam Ahmad.

Ahmadierna är en förföljd islamisk församling på 11 miljoner i hela världen. Majoriteten av denna församling bor i Pakistan, där den utsätts för den bittraste förföljelse. I Norge är antalet medlemmar 250. De fick tyvärr publicitet under tragiska omständigheter när deras lilla moské på Frognerveien i Oslo utsattes för ett bombattentat. Byggnaden har nu reparerats och det var här på mjuka orientaliska mattor som mötet med församlingens överhuvud och kalif, Mirza Tahir Ahmad, ägde rum.

Kalifen uppträdde helt utan pomp och ståt, men med den stora värdighet som kännetecknar en äkta religiös ledare. Han var klädd i en enkel svart kaftan och på huvudet bar han en stor vit turban. Hela hans väsen utstrålade en ro som var förankrad i en fast Gudstro, och som vittnar om en lång vandring i islam — på hängivenhetens väg.

Judar, kristna och muslimer har en gemensam tro på Gud, Som skapat världen och människorna, och Vars vilja det är människans högsta kall att efterleva. "Allah" är helt enkelt det arabiska ordet för "Gud", den Ende och Sanne. Det som skiljer sig i de tre religionerna är synen på hur Gud har uppenbarat Sig för människorna och kungjort Sin vilja för dem: De kristna följer Jesu lära, judarna lagen och profeterna och muslimerna följer Muhammad.

Vi satt alla i en gemytlig halvcirkel framför kalifen, muslimerna på golvet och de kristna på stolar, som gästfritt hade satts fram för dem, trots att de inte hade någon anknytning till denna moské. En prästkollega tog fram ett smalt träkors ur fickan, höll upp det högt bland alla muslimerna och improviserade en mini-andakt om syndernas förlåtelse genom Kristi kors allena. Det finns tydligen inga gränser för hur taktlösa en viss grupp kristna kan vara. Hur skulle man reagerat i en kristen kyrka i Norge om en muslim plötsligt skulle resa sig och ropa: "Allah är stor, Muhammad är Hans profet!" Vad skulle man ha gjort? Kallat på polis?! Anmält personen ifråga för förargelseväckande beteende?

Ahmadi-muslimerna rörde emellertid inte en min. Vänligt och tålmodigt förklarade kalifen att muslimerna betraktar Jesus som en stor profet, även om de inte tillskriver honom riktigt samma betydelse som de kristna. Och en kristen kan inte acceptera den synen på Jesu frälsargärning, men vi har ju inte heller samlats här för att omvända varandra till våra respektive religioner, fortsatte han.

Försiktigt antydde kalifen att det kanske var mer fruktbart att mötas på den gemensamma grund vi ändå har, nämligen tron på Gud i en värld som håller på att förlora varje religiös förankring. Enligt kalifen beror detta på de religiösa ledarna själva. Alltför ofta har de använt religionen som maktmedel. Roten till alla religiösa förföljelser ligger inte i någon omsorg om sanningen, utan snarare i rädslan att förlora anhängare och därmed makt. Man kan sannerligen fundera över hur Gud ser på alla dessa sekter och trosriktningar, som alla hävdar att de ensamma representerar sanningen.

Medan de religiösa ledarna har använt all sin tid och kraft till att bekämpa varnadra har vanligt folk förlorat tron på att det finns nån Gud och på ett evigt liv. För de flesta räknas bara den omedelbara njutningen. De vill hela tiden har mer, men ju mer de får, desto mer otillfreds blir de. I synnerhet gäller detta de rika västländerna. När en människa inte har något annat än nuet, när hon lever utan förpliktelser, normer och utan hopp inför framtiden, och när tron på Gud saknas, då förlorar livet sin egentliga mening och moralen sitt värde. Därför blir samhället allt hårdare, kallare och mer brutalt. Morgondagens kriminella formas idag. Vi ger inte de unga det som de mest av allt behöver: En förankring i fasta normer, en tro på att vi är ansvariga gentemot varandra och inför Gud.

Men trots den något dystra synen på dagens samhälle, saknade kalifen inte hopp om framtiden. Gud har givit oss frihet att välja mellan det goda och det onda. Vi får bara inte förlora tron på att det betyder något hur vi lever, och vissheten om att vi en gång skall stå till svars för våra gärningar.

Det blev en givande andakt i moskén, men det var inte prästen som höll den, utan det var kalifen!

Övers. Q.S.